

Arrest

nr. 143 024 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot N.K. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. xxx van 13 april 2015 als volgt gemotiveerd:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag deels steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij zijn land heeft verlaten omwille van problemen van zijn zoon T. die werd ontvoerd en vermoord. Daarnaast verklaart verzoeker voor zijn vertrek uit Tsjetsjenië veroordeeld werd wegens hulp aan de rebellen en dat hij nu gezocht wordt omwille van zijn vertrek. Tevens vreest hij voor zijn zoon R., die ondertussen de leeftijd voor zijn dienstplicht heeft bereikt en al meermaals door het militaire commissariaat werd opgeroepen.

De vorige asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. 44 610 van 7 juni 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een attest over zijn veroordeling, vier convocaties, een beslissing van de rechtbank, twee enveloppen waarin documenten werden opgestuurd, zijn rijbewijs en zijn Russisch binnenlands paspoort.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt.

4.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Waar verzoeker aangeeft dat er in de bestreden beslissing ten onrechte van uit gegaan wordt dat de documenten die hij ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag heeft neergelegd, slechts kleurenkopieën betreffen, terwijl het wel degelijk originele documenten betreffen, stelt de Raad vast dat verzoeker, daargelaten de vraag of de door verzoeker bijgebrachte documenten fotokopieën betreffen, dan wel originelen, met zijn betoog volledig voorbij gaat aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag op geen enkel moment heeft vermeld dat hij ooit door een rechtbank werd veroordeeld, terwijl hij hier wel meermaals de kans toe heeft gekregen. Zo wordt de bestreden beslissing hieromtrent het volgende vastgesteld: "Hoewel u hier bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) expliciet naar werd gevraagd, ontkende u dat u ooit door een rechtbank werd veroordeeld of dat er zelfs ooit een proces tegen u voor een rechtbank werd gestart (CGVS Vragenlijst 1e AA, rubriek 3.2). Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw eerste aanvraag hebt u nooit enige veroordeling aangegeven. U verklaarde weliswaar dat u in 2004 en 2005 werd ondervraagd door de ROVD van Grozny omwille van uw contacten met rebellen, maar anders had u met niemand problemen of conflicten, verklaarde u (Gehoor CGVS Khizar 1e AA, p.5,6,9). Uw vrouw haalde evenmin tijdens haar eerste asielaanvraag aan dat u ooit zou zijn veroordeeld. Zij verwees naar een vroegere ondervraging, maar vermeldde verder niets wat op een gerechtelijke veroordeling zou wijzen (Gehoor CGVS Liza 1e AA, p.5). Dit is opmerkelijk. Ook bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebt u op geen enkel moment opgeworpen dat u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië was veroordeeld omwille van banden met de rebellen. Deze vaststelling komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Het betreft hier immers een belangrijk element, waardoor het niet aannemelijk is dat u dergelijke informatie niet eerder zou hebben gegeven."

Daarnaast dateren twee van de convocaties van respectievelijk 1 december 2008 en 12 januari 2009, dus minstens tien maanden voor verzoekers eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen, kon verzoeker deze convocaties dus zeker en vast al hebben neergelegd ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, of minstens bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling klemmt des te meer gelet op het feit dat hij nog regelmatig contact met zijn familieleden (zie gehoor van 30 november 2009, 1e AA, 2-3). Verzoeker heeft dit echter niet gedaan, hij heeft zelfs met geen woord over deze convocaties gerept. Ook de beslissing van de rechtbank om zijn voorwaardelijke straf om te zetten in een effectieve gevangenisstraf dateert van 18 februari 2009, i.e. geruime tijd voor verzoeker gehoor bij het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Opnieuw moet hier dus worden benadrukt dat verzoeker dit document al veel eerder had kunnen neerleggen of dat hij toch zeker al veel eerder kon vermeld hebben dat hij in Tsjetsjenië door een rechtbank werd veroordeeld. Verzoeker heeft dit nagelaten, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag melding te maken van zijn veroordeling door de rechtbank van Grozny wegens het verlenen van hulp aan de rebellen.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 44 610 van 7 juni 2010 en uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Gelet op voorgaande vaststellingen en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat corruptie wijdverspreid is in de Russische Federatie en eender welk document er gemakkelijk tegen betaling kan worden verkregen, hecht de Raad geen bewijswaarde aan

het door verzoeker voorgelegde attest van zijn veroordeling, vier convocaties en de beslissing van de rechtbank.

In de mate verzoeker voorhoudt dat een convocatie van zijn R. zich in het dossier van zijn zoon bevindt, wijst de Raad er vooreerst op dat niet dienstig kan verwezen worden naar documenten die door zijn zoon zijn neergelegd ter staving van zijn asielrelaas. Bovendien doet dit gegeven niets af van het feit dat de aangevoerde vrees voor zijn zoon R., die ondertussen de leeftijd voor zijn dienstplicht heeft bereikt en al meermaals door het militaire commissariaat werd opgeroepen, geen individuele vrees betreft vermits dit aspect louter zijn zoon betreft.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een fotokopie bijbrengt van een foto, wat luidens verzoeker de begraafplaats afbeeldt van zijn zoon T. en wat volgens hem het bewijs is dat zijn zoon overleden is, stelt de Raad vast dat, voor zover er enige bewijswaarde aan kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, niet aantoon in welke omstandigheden zijn zoon overleden is en bijgevolg bezwaarlijk ter ondersteuning kan dienen van zijn asielrelaas.

4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat voormeld artikel beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen gegevens bij die dit ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing nu zij wel degelijk nieuwe documenten heeft ingediend. Zij preciseert dat het niet gaat om kleurenkopieën, doch dat de documenten wel degelijk in origineel werden neergelegd. Verzoekende partij wijst er op dat zij werd veroordeeld voor het verstrekken van hulp aan rebellen en dat haar beschuldiging een politieke vervolging inhoudt. Zij stelt dat zij de veroordeling niet had vermeld in het kader van haar eerste asielaanvraag omdat zij bang was dit te vertellen en teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst. Tot slot verwijst verzoekende partij nog naar de foto van de begraafplaats waaruit blijkt dat haar zoon overleden is en zij dus de waarheid spreekt.

Verzoekende partij haar betoog dat zij de veroordeling niet heeft vermeld in het kader van haar eerste asielaanvraag omdat zij bang was dit te vertellen en teruggestuurd te worden naar haar land van herkomst, is allerm minst ernstig en verklaart, noch rechtvaardigt het tijdens de hele duur van de procedure in het kader van haar eerste asielaanvraag volledig onvermeld laten van dit thans voorgehouden essentieel element in haar asielrelaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Van verzoekende partij kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag melding te maken van haar veroordeling door de rechtbank van Grozny wegens het verlenen van hulp aan de rebellen, indien dit op enige waarheid berust. De vaststelling dat zij dit evenwel geheel naliet, door essentiële informatie en documenten met betrekking tot de kern van haar beweerde problemen achter en verborgen te houden, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Met betrekking tot de door verzoekende partij eerder in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, daargelaten het feit of het kopieën dan wel originele betreffen, alsook de bij haar aanvullende nota ter terechtzitting aangebrachte brieven van haar jongste broer en haar schoonmoeder, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 44 610 van 7 juni 2010 en uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag op geen enkel moment heeft vermeld dat zij ooit door een rechtbank werd veroordeeld, en mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat corruptie wijdverspreid is in de Russische Federatie en eender welk document er gemakkelijk tegen betaling kan worden verkregen, kan aan het door verzoekende partij voorgelegde attest van haar veroordeling, de vier convocaties, de beslissing van de rechtbank en de getuigenissen van haar jongste broer en schoonmoeder, welke niet afkomstig zijn van een objectieve bron en een gesolliciteerd karakter vertonen, geen bewijswaarde worden gehecht.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de door haar aangebrachte foto van de begraafplaats waaruit volgens haar blijkt dat haar zoon overleden is en zij dus de waarheid spreekt, wijst de Raad naar hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt vastgesteld, met name: "Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een fotokopie bijbrengt van een foto, wat luidens verzoeker de begraafplaats afbeeldt van zijn zoon T. en wat volgens hem het bewijs is dat zijn zoon overleden is, stelt de Raad vast dat, voor zover er enige bewijswaarde aan kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, niet aantoon in welke omstandigheden zijn zoon overleden is en bijgevolg bezwaarlijk ter ondersteuning kan dienen van zijn asielrelaas."

Met betrekking tot het door verzoekende partij ter zitting bij haar aanvullende nota gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "Internetartikel "Gerechtelijke vervolg van bewoners van Tsjetsjeense Republiek" met beëdigde vertaling in het Nederlands" gevoegde document, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze

vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van haar asielverklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 februari 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Bijgevolg brengt ook verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS